Festivalul Salzburg 2013. Remember (II).

ELENA MOȘUC – măiestrie mozartiană

(Costin Popa – 14 octombrie 2013)

Belcantistă renumită pe marile scene internaționale, soprană cu largi abilități de coloratură care s-a apropiat de rolurile lirice și, în ultima vreme, chiar de cele mai spinte, Elena Moșuc a debutat în 2012 la faimosul Festival de la Salzburg în rolul Zerbinetta din opera „Ariadna la Naxos" de Richard Strauss. S-a reprezentat varianta originală de la premiera absolută din 1912, o versiune de extremă dificultate, rar abordată, în care succesul i-a adus sopranei românce un nou angajament în orașul lui Mozart, la ediția din 2013 a prestigioasei manifestări.

În compania importantei orchestre locale Mozarteum, în istorica sală cu același nume, sub bagheta cunoscutului Ivor Bolton, Elena Moșuc a interpretat trei arii de concert de Mozart, într-un program care a mai cuprins simfonii de Haydn și Mozart.

„Mia speranza adorata! – Ah non sai qual pena sia" KV 416, recitativ și aria lui Gandarte, compuse de Mozart pe un text (Gaetano Sertor) din opera „Zemira" de Pasquale Anfossi, au fost paginile de extremă extensie acută (contra-Fa natural) în care artista și-a înfățișat virtuțile de ambitus în vocalize, coroborate cu eleganță în frazare și nuanțări. Pianissimele și crescendi pe arce de unică respirație au impresionat.

Recitativul și aria Fulviei „Misera! dove son? – Ah! non son io che parlo" KV 369 din opera „Ezio" de Mozart (text de Metastasio) au revelat bogăția registrului central al glasului Elenei Moșuc, rafinamentele modelărilor expresive din recitativ și, în spiritul lamento-ului cu care debutează aria, linia vocală fluidă urmată mai apoi de pirotehnica agilităților, de energia finalului „Un fulmine gli chiedo, e un fulmine non ha".

Ca arie „adăugată" de Mozart în opera „Il curioso indiscreto" de Pasquale Anfossi, pe text de autor necunoscut, „Vorrei spiegarvi, oh Dio!" KV 418 este și ea o partitură complexă ce pornește dintr-un lamento, dintr-o rugă a personajului Clorinda, în care cântul Elenei Moșuc s-a mlădiat în înlănțuiri de pianissime, pe fraze lungi, acute și supra-acute în țesături de transparența pânzei de păianjen. O „stretta" violentă i-a permis sopranei să dezvolte consistente atacuri de forță, încheind o prestație în care artista a pus în slujba extrem de dificilelor pagini mozartiene întreaga sa măiestrie, importantul său bagaj tehnic și desăvârșita cultură de stil.

Însoțitor subtil al Elenei Moșuc, dirijorul Ivor Bolton a oferit și versiuni inedite ale Simfoniei nr.34 în Do major KV 338 de Mozart și Simfoniei în Re major Hob.I:104 de Haydn, prin care și-a valorizat impetuozitatea dătătoare de spumă și vervă, de sonorități masive, pe care le-a extras din numai 40 de instrumentiști profund dedicați spiritului clasic. Este un dirijor ultra-participativ, exuberant, uneori cu mișcări din tot trupul și gestică deseori atipică. Pe cât este de agitat, pe atât își distribuie atenția la nuanțe și intrări ale partidelor orchestrale, fie că este vorba de „cordarii" deosebit de compacți, fie de alămurile de extremă preciziune. Printre lecturile vehemente,

dinamice, de care Bolton este evident îndrăgostit, se sesizează broderiile mozartiene, transpare eleganța desenelor haydniene. Fără îndoială, șeful de orchestră britanic se distinge printr-o puternică personalitate pe care, în cei aproape 10 ani de când funcționează ca director muzical al Orchestrei Mozarteum, a imprimat-o solid în spiritul şi tălmăcirile instrumentiştilor salzburghezi.

Să personalizezi în mod valabil Mozart în... orașul lui Mozart nu-i lucru ușor.